

Hazel

Tijdens de derde aanval kreeg Hazel bijna een rotsblok voor haar kiezen. Ze stond in de mist te turen en vroeg zich af waarom het zo veel moeite kostte om één enkele stomme bergketen over te vliegen, toen de alarmbellen van het schip begonnen te rinkelen.

‘Volle kracht naar bakboord!’ schreeuwde Nico vanuit de fokkenmast van het vliegende schip.

Leo, die bij het bedieningspaneel stond, gaf een ruk aan het roer. De Argo II zwenkte naar links en de rijen vliegspanen sneden als messen door de wolken.

Hazel beging de vergissing om over de reling te kijken. Iets ronds en donkers suisde op haar af. Ze dacht nog: Waarom komt de maan onze kant uit? Toen slaakte ze een gil en dook omlaag naar het dek. Het immense rotsblok vloog zo rakelings over Hazel heen dat het haar uit haar gezicht werd geblazen.

KRA-AK!

De fokkenmast begaf het. De zeilen, de ra's en Nico stortten op het dek neer. Het rotsblok, dat ongeveer de afmetingen had van een bestelwagen, verdween in de mist alsof het op weg was naar een belangrijke afspraak.

‘Nico!’ Hazel kroop naar hem toe, terwijl Leo het schip stabiliseerde.

‘Het is oké,’ mompelde Nico, terwijl hij de berg zeildoek van zich afschopte.

Ze hielp hem overeind en ze strompelden naar de boeg. Deze keer keek Hazel behoedzamer over de reling. De wolken weken net lang genoeg uiteen om de top van de berg onder hen te kunnen zien: een scherpe spits van zwarte rots die zich uit de mosgroene hellingen verhief. Boven op de top stond een berggod – een van de *numina montanum*, had Jason ze genoemd. Of *ourae*, in het Grieks. Hoe je ze ook noemde, het waren akelige wezens.

Net als de andere waar ze mee te maken hadden gehad, droeg hij een eenvoudige witte tunica over zijn huid die zo ruig en donker was als basalt. Hij was ongeveer zeven meter lang en ongelooflijk gespierd. Hij had een wapperende witte baard, onverzorgd haar en een verwilderde blik in zijn ogen, als een waanzinnige kluizenaar. Hij brulde iets wat Hazel niet kon verstaan, maar het was in elk geval niet verwelkomend. Met zijn blote handen brak hij nog een stuk van zijn berg af en begon de rots tot een bal te kneden.

Het tafereel werd opgeslokt door de mist, maar toen de berggod weer brulde, antwoordden de andere numina in de verte en hun stemmen echodden door de valleien.

‘Stelletje gestoorde rotsgoden!’ schreeuwde Leo vanaf het roer. ‘Dat is de derde keer dat ik die mast moet vervangen! Denken jullie soms dat ze aan de bomen groeien?’

Nico fronste. ‘Masten worden gemáákt van bomen.’

‘Daar gaat het niet om!’ Leo greep de stick van de Nintendo Wii beet die hij op zijn bedieningspaneel had aangesloten en draaide hem in het rond. Een paar meter bij hem vandaan ging een luik in het dek open. Er verscheen een goddelijk bronzen kanon. Hazel kon net op tijd haar vingers in haar oren stoppen voordat het afging en er een stuk of tien metalen bollen de lucht in vlogen met een groen vuurspoor achter zich aan. Tijdens hun vlucht schoten er metalen punten als helikopterbladen naar buiten, en de bollen verdwenen in de mist.

Een paar tellen later klonk er een serie knetterende explosies door de bergen, gevolgd door het uitzinnige gebulder van de berggoden.

‘Ha!’ riep Leo.

Jammer genoeg had Leo’s nieuwste wapen de numina alleen maar

nog bozer gemaakt, had Hazel op basis van de twee voorgaande ontmoetingen geconcludeerd.

Er suisde aan stuurboord weer een rotsblok voorbij.

‘Haal ons hier weg!’ schreeuwde Nico.

Leo mompelde iets onaardigs over numina, maar hij draaide aan het roer. De motor ronkte. Het magische tuig trok zichzelf strak en het schip laveerde naar bakboord. De Argo II maakte vaart en zette weer koers naar het noordwesten, zoals ze de afgelopen twee dagen steeds hadden gedaan.

Hazel ontspande pas toen ze de bergen uit waren. De mist werd dunner. Onder hen, in het zonnige ochtendlicht, lag het Italiaanse landschap – glooiende groene heuvels en gouden velden die niet veel verschilden van die in Noord-Californië. Hazel kon zich bijna voorstellen dat ze naar huis vlogen, naar Kamp Jupiter.

De gedachte bedrukte haar. Kamp Jupiter was slechts negen maanden haar thuis geweest, vanaf het moment dat Nico haar had teruggebracht uit de Onderwereld. Maar ze miste het meer dan haar geboorteplaats New Orleans, en helemaal meer dan Alaska, waar ze in 1942 was gestorven.

Ze miste haar stapelbed in de barak van het Vijfde Cohort. Ze miste de maaltijden in de eetzaal met de windgeesten die met schalen door de lucht vlogen en de legionairs die grappen maakten over de oorlogsspelen. Ze wilde door de straten van Nieuw Rome slenteren, hand in hand met Frank Zhang. Ze wilde eindelijk eens een gewoon meisje zijn met een echt lief, zorgzaam vriendje.

Bovenal wilde ze zich veilig voelen. Ze was het beu om voortdurend bang en bezorgd te zijn.

Vanaf het halfdek keek ze toe hoe Nico de splinters van de mast uit zijn arm trok en Leo op de knoppen van zijn scheepsconsole drukte.

‘Zo, dat was weer retelijf,’ zei Leo. ‘Moet ik de anderen wakker maken?’

Hazel kwam in de verleiding om ‘ja’ te zeggen, maar de rest van de bemanning had nachtdienst gedraaid. Ze waren uitgeput van het verdedigen van het schip. Het leek wel of er om het uur weer een Romeins monster had besloten dat de Argo II een smakelijk hapje was.

Een paar weken geleden zou Hazel nooit hebben geloofd dat je door een numina-aanval heen kon slapen, maar ze vermoedde dat haar vrienden benedendeks nog gewoon lagen te snurken. Zodra ze zelf de kans kreeg om plat te gaan, zou ze slapen alsof ze in coma lag.

‘Ze hebben hun slaap nodig,’ zei ze. ‘We zullen zelf een oplossing moeten bedenken.’

‘Huh.’ Leo tuurde naar zijn monitor. In zijn gehavende werkshirt en spijkerbroek met olievlekken zag hij eruit alsof hij zojuist een worstelwedstrijd met een locomotief had verloren.

Sinds hun vrienden Percy en Annabeth in Tartarus waren gevallen, had Leo vrijwel non-stop gewerkt. Hij was nog fanatieker en kwaaiër tekeergegaan dan anders.

Hazel maakte zich zorgen om hem. Maar ze was ook opgelucht door de verandering. Als Leo glimlachte en grappen maakte, leek hij té erg op Sammy, zijn overgrootvader... Hazels eerste vriendje in 1942.

Grrr, waarom moest haar leven zo ingewikkeld zijn?

‘Een oplossing,’ mompelde Leo. ‘Heb jij er een?’

Op zijn monitor lichtte een kaart van Italië op. De Apennijnen liepen door het midden van het laarsvormige land. Het groene stipje van de Argo II knipperde aan de westkant van het gebergte, een paar honderd kilometer ten noorden van Rome. Hun route had eenvoudig moeten zijn. Ze moesten naar een plek in Griekenland die Epirus heette en er op zoek gaan naar een oude tempel die het Huis van Hades werd genoemd (of van Pluto, zoals de Romeinen hem noemden – of ‘de Grootste Afwezige Vader van de Wereld’, zoals Hazel graag over hem dacht).

Om in Epirus te komen hoefden ze alleen maar recht naar het oosten te vliegen – over de Apennijnen en de Adriatische Zee. Maar het was anders gelopen. Telkens wanneer ze de ruggengraat van Italië probeerden over te steken, vielen de berggoden aan.

De afgelopen twee dagen waren ze langs de noordkant gevlogen in de hoop een veilige doorsteek te vinden, maar tevergeefs. De numina montanum waren zoons van Gaia, Hazels minst favoriete godin. Het maakte hen tot zéér standvastige vijanden. De Argo II kon

niet hoog genoeg vliegen om hun aanvallen te ontwijken, en zelfs met al zijn verdedigingsmiddelen zou het schip de overkant niet halen zonder aan mootjes te worden gehakt.

‘Het is onze schuld,’ zei Hazel. ‘Van Nico en mij. De numina voelen onze aanwezigheid.’

Ze wierp een zijdelingse blik op haar halfbroer. Sinds ze hem van de giganten hadden gered, was hij weer iets op krachten gekomen, maar hij was nog steeds pijnlijk mager. Zijn zwarte t-shirt en spijkerbroek slobberden om zijn knokige lichaam. Zijn lange zwarte haar hing langs zijn holle ogen. Zijn olijkleurige huid was groenig wit geworden, als de kleur van boomsap.

In mensenjaren was hij nauwelijks veertien, een jaar ouder dan Hazel, maar dat zei niet alles. Net als Hazel was Nico di Angelo een halfgod uit een ander tijdperk. Hij straalde een óúd soort energie uit – een melancholie die voortkwam uit de wetenschap dat hij niet thuishoorde in de moderne wereld.

Hazel kende hem nog niet lang, maar ze begreep en deelde zelfs zijn verdriet. De kinderen van Hades (of Pluto – het was haar om het even) hadden zelden een gelukkig leven. En te oordelen naar wat Nico haar de afgelopen nacht had verteld kwam hun grootste beproeving pas als ze eenmaal het Huis van Hades hadden bereikt – een beproeving die ze geheim moest houden voor de anderen, zo had hij haar op het hart gedrukt.

Nico greep het gevest van zijn zwaard van Stygisch ijzer beet. ‘Aardgeesten houden niet van kinderen van de Onderwereld. Dat is waar. Ze voelen zich door ons ondermijnd – letterlijk. Maar ik denk dat de numina het schip sowieso konden voelen. We vervoeren de Athena Parthenos. Dat ding werkt als een magisch baken.’

Hazel huiverde bij de gedachte aan het immense standbeeld dat het grootste deel van het ruim in beslag nam. Ze hadden zulke grote offers gebracht om het uit de grot onder Rome te bevrijden, maar ze hadden geen idee wat ze ermee aan moesten. Tot nu toe zorgde het er alleen maar voor dat er nog meer monsters attent gemaakt werden op hun aanwezigheid.

Leo ging met een vinger over de kaart van Italië. ‘De bergen over

gaat niet lukken. Het probleem is alleen dat ze een heel eind doorlopen in beide richtingen.'

'We zouden over zee kunnen gaan,' opperde Hazel. 'Om de zuidpunt van Italië varen.'

'Dat is een heel eind,' zei Nico. 'En we zijn onze...' Zijn stem brak. 'Onze zee-expert is er niet bij, Percy.'

De naam bleef als een naderend onweer in de lucht hangen.

Percy Jackson, zoon van Poseidon... de halfgod die Hazel waarschijnlijk het meest bewonderde. Hoe vaak had hij haar niet gered op hun queeste naar Alaska? Maar toen hij Hazels hulp nodig had in Rome had ze het laten afweten. Ze had machteloos staan toekijken terwijl Annabeth en hij in die afgrond waren verdwenen.

Hazel haalde diep adem. Percy en Annabeth waren nog in leven. Dat wist ze diep vanbinnen. Ze zou hen nog steeds kunnen helpen als het haar lukte om bij het Huis van Hades te komen, om de beproeving te overleven waar Nico haar voor had gewaarschuwd...

'En het noordelijker proberen?' vroeg ze. 'Er moet toch ergens een onderbreking of zoiets in die bergketen zijn?'

Leo frunnikte aan de bronzen Archimedesbol die hij op het bedieningspaneel had geïnstalleerd – zijn nieuwste en gevaarlijkste speeltje. Telkens wanneer Hazel ernaar keek, kreeg ze een droge mond. Ze was als de dood dat Leo de verkeerde combinatie zou kiezen en hen per ongeluk allemaal van boord zou slingeren, of dat hij het schip zou opblazen of de Argo II in een gigantisch broodrooster zou veranderen.

Gelukkig ging alles goed. Er kwam een cameralens uit de bol tevoorschijn, die een 3D-beeld van de Apennijnen boven het bedieningspaneel projecteerde.

'Kweenie.' Leo bestudeerde het hologram. 'Ik zie geen goeie passen naar het noorden. Maar het spreekt me meer aan dan weer afzakken naar het zuiden. Ik heb het gehad met Rome.'

Niemand ging ertegen in. Rome was geen prettige ervaring geweest.

'Wat we ook doen,' zei Nico, 'we moeten opschieten. Hoe langer Annabeth en Percy in Tartarus...'

Hij hoefde zijn zin niet af te maken. Ze moesten blijven hopen dat Percy en Annabeth lang genoeg konden overleven om de Tartarus-zijde van de Deuren des Doods te vinden. En dan, verondersteld dat de Argo II bij het Huis van Hades kon komen, zouden ze er misschien in slagen de Deuren aan de sterfelijke kant te openen, hun vrienden te redden en de toegang te vergrendelen, zodat Gaias' troepen niet steeds opnieuw konden reïncarneren in de sterfelijke wereld.

Ja... met zo'n plan kón er natuurlijk niets misgaan.

Nico tuurde naar het Italiaanse landschap onder hen. 'Misschien moeten we de anderen wel wakker maken. Het is een beslissing die ons allemaal aangaat.'

'Nee,' zei Hazel. 'We vinden wel een oplossing.'

Ze wist niet waarom ze er zo aan vasthield, maar sinds hun vertrek uit Rome was de eenheid onder de bemanning aan het verdwijnen. Ze hadden langzaam maar zeker geleerd als team te werken, en *boem...* toen waren hun belangrijkste bemanningsleden in Tartarus gevallen. Percy was hun rots in de branding geweest. Hij had hun vertrouwen gegeven toen ze de Atlantische Oceaan waren overgestoken en de Middellandse Zee op waren gegaan. Wat Annabeth betrof – zij was de feitelijke leider van de queeste geweest. Zij had in haar eentje de Athena Parthenos gevonden. Ze was de slimste van de zeven, zij was degene met de antwoorden.

Als Hazel elke keer dat ze een probleem hadden de bemanning wakker maakte, zouden ze toch maar in onenigheid verzanden en zich steeds hopelozier gaan voelen.

Ze moest zorgen dat Percy en Annabeth trots op haar waren. Ze moest het initiatief nemen. De uitdaging waar Nico haar voor waarschuwde had – het uit de weg ruimen van het obstakel dat hen opwachtte in het Huis van Hades – kon toch niet haar enige rol in deze queeste zijn? Ze zette de gedachte van zich af.

'We moeten even creatief denken,' zei ze. 'Een andere manier om over die bergen te komen, of een manier om ons te verbergen voor de numina.'

Nico zuchtte. 'Als ik in mijn eentje was, kon ik schaduwreizen.'

Maar dat werkt niet met een heel schip. En eerlijk gezegd betwijfel ik of ik momenteel genoeg energie heb om mezélf te transporteren.’

‘Misschien kan ik een of andere camouflage in elkaar flansen,’ opperde Leo, ‘een rookgordijn of zo waarmee we ons in de wolken kunnen verstoppen.’ Hij klonk niet erg enthousiast.

Hazel staarde naar de glooiende akkers en dacht aan wat eronder lag – het domein van haar vader, de Heer van de Onderwereld. Ze had Pluto maar één keer ontmoet en toen had ze niet eens doorgehad wie hij was. Ze had zeker nooit hulp van hem verwacht – niet toen ze de eerste keer leefde, niet tijdens haar verblijf als geest in de Onderwereld, niet sinds Nico haar had teruggebracht naar de wereld van de levenden.

Haar vaders dienaar Thanatos, de god van de dood, had gezegd dat Pluto Hazel mogelijk een gunst bewees door haar te negeren. Het was tenslotte niet de bedoeling dat ze leefde. Als Pluto aandacht aan haar besteedde, zou hij haar misschien moeten terugsturen naar het land der doden.

Wat betekende dat het geen goed idee was om Pluto aan te roepen. En toch...

Alstublieft, vader, hoorde ze zichzelf bidden. Ik móét een manier vinden om bij uw tempel in Griekenland te komen – het Huis van Hades. Als u daarbeneden bent, toon me dan wat ik moet doen.

Haar aandacht werd getrokken door een beweging aan de rand van de horizon – iets kleins en bruins racete met ongelooflijke snelheid over de velden en liet een dampspoor achter als dat van een vliegtuig.

Hazels ogen werden groot. Ze durfde het nauwelijks te geloven, maar het móést hem wel zijn... ‘Arion.’

‘Wat?’ vroeg Nico.

Toen de stofwolk groter werd, slaakte Leo een juichkreet. ‘Dat is haar paard, man! Dat heb je allemaal gemist. We hebben hem sinds Kansas niet meer gezien!’

Hazel lachte – voor het eerst in dagen. Ze was zo blij om haar oude vriend weer te zien.

Een paar kilometer naar het noorden galoppeerde de kleine geel-

bruine vlek om een heuvel heen en bleef op de top staan. Het dier was met moeite te onderscheiden, maar toen het hinnikend steigerde, was het geluid helemaal tot op de Argo 11 te horen. Al Hazels twijfel verdween – het was Arion.

‘We moeten naar hem toe,’ zei ze. ‘Hij is gekomen om ons te helpen.’

‘Ja, oké.’ Leo krabde op zijn hoofd. ‘Maar, eh, we hadden gezegd dat we niet meer zouden landen, weet je nog? Vanwege Gaia die ons wil vernietigen en zo.’

‘Breng me maar zo dichtbij mogelijk en dan neem ik de touwlander.’ Hazels hart bonsde. ‘Ik denk dat Arion me iets wil vertellen.’